

2749/23 a 3183/24). Vzhledem k tomu, co bylo o souběžnosti železničního stavebního řízení s obecným stavebním právem řečeno, nelze pochybovati, že ani v železničním stavebním řízení nájemníkům sousedské právo proti projektované železniční stavbě nepřísluší.

Co do obsahu nemůže ovšem souseď projektované železniční stavby vznášeti proti ní námitky jakéhokoli druhu. Vždyť, jak bylo řečeno, sousedské právo má sloužiti k ochraně sousedící nemovitosti. Mohou tedy býti z titulu sousedského práva uplatňovány proti projektu jen takové námitky, v nichž se chrání nemovitost s projektovanou stavbou sousedící. Z toho již plyne, že souseď nemůže býti uznán za legitimována namítati, že projektovanou stavbou dotčena budou práva nebo zájmy jiného souseda a ovšem také ne, že ohroženy budou zájmy veřejné bez souvislosti s nemovitostí, pro jejíž ochranu sousedské právo je uplatňováno. Ochrana těchto zájmů je v právním řádě a zejména v řízení stavebním svěřena výhradně úřadům k tomu povolaným. Výjimku v tomto směru lze připustiti jen tam, kde se souseď projektované stavby proti jejímu povolení brání tím, že by stavbou anebo v důsledku této stavby (tedy provozem dráhy) byl mu odňat jediný příchod k jeho pozemku, stavbě nebo objektu. Důvod této odchylky tkví v právní situaci adjacencí, jak byla vyjasněna soudní praxí v oboru práva veřejných cest (srovn. na př. nálezh. Boh. A 12.340/36). Na stejné poloze, jako je obrana proti projektované stavbě z titulu ztráty jediného příchodu k sousední nemovitosti, je ovšem také odpor, odůvodňovaný tím, že jediný přístup k sousední nemovitosti se stane v důsledku projektované stavby (provozem dráhy) tak nebezpečným, že by nebylo lze pokládati tento jediný přístup za zachovaný.

Proti škodlivým účinkům projektované stavby, jež působí na sousední nemovitost, bude se ovšem moci vlastník sousední nemovitosti v železničním řízení stavebním vždy brániti. Avšak vzhledem k zákonné úpravě, jak došla svého vyjádření zejména v železničním koncesním zákonu, sluší tu dobře rozeznávat. Dostupují-li škodlivé účinky na sousedící nemovitost takové intensity, že je jimi zároveň ohrožen veřejný zájem (zejm. ohrožení života a zdraví lidí), pak nutno vlastníku sousedící nemovitosti přiznati nárok na to, aby stavební úřad stavbu nepovolil, anebo alespoň, aby stavebníku uložil taková opatření, jimiž by byly škodlivé účinky spolehlivě paralysovány. Ve všech jiných případech může však souseď uplatňovati pouze nárok na náhradu škody podle § 10, lit. b) železničního zákona koncesního, při čemž arci bude záviseti od intensity škodlivých účinků, zda vůbec a jaká náhrada škody bude mu moci býti přiznána.

Nález z 12. dubna 1938, č. 15.596/37.

Jestliže z několika propachtovatelů pozemků, na nichž jediný pachtýř hospodařil jako na celku, převezme k samostatnému a

oddělenému hospodaření každý své pozemky zpět, neručí poměrně podle výměry těchto pozemků za pachtýřovy nedoplatky pojistného (§ 171 zák. č. 221/1924 Sb.).

K totožnosti závodu předchůdce se závodem nabyvatelovým nestačí ještě totožnost hospodářské výdělečné činnosti, ani kdyby byla provozována v podstatě týmiž pracovními prostředky, není-li tu její rozsah podstatně týž, neboť požadavek podstatně stejného rozsahu závodu jest s hlediska ustanovení § 171 zák. o soc. poj. nezbytným pojmovým znakem totožnosti nabytého závodu se závodem předchůdcovým a proto také základním zákonným požadavkem ručební povinnosti normované v tomto předpise. Pakli tedy osoby, jejichž ručební povinnost za pojistné podle § 171 poj. zák. jest tvrzena, převzaly po předchůdci k samostatnému hospodaření každá zlomek množství pozemků, na něž se vztahovala hospodářská činnost předchůdce, vyplývá z toho, že u nich (jednotlivců) nemůže býti řeči o podstatně témže rozsahu hospodářské výdělečné činnosti. Objektivní totožnost nabytého závodu tedy dána není. Chybí-li však tento kvantitativní požadavek pro závěr o totožnosti závodu předchůdce se závodem jeho nástupců, pak chybí tu také zákonem vyžadovaný předpoklad nabytí závodu, čili jinými slovy osoby ty za nabyvatele závodu předchůdce ve smyslu § 171 zák. o soc. poj. považovati nelze, protože je ručební povinnost za nedoplatky pojistného v tomto paragrafu stanovená nepostihuje.

Nález ze dne 13. dubna 1938, č. 3279/35-4.

Nemocenská pojišťovna není podle § 160a) zák. č. 221/1924 Sb. ve znění zák. č. 184/1928 Sb. (před novelou č. 112/1934 Sb.) oprávněna žádati, aby politický úřad I. stolice rozhodl o pojistné příslušnosti pojištěnce, který již u jiné pojišťovny, po názoru žádající pojišťovny nepřislušné, přihlášen není.

Ustanovení § 160 a), o jehož výklad jde a jež bylo do zákona č. 221/24 Sb. z. a n. vsunuto předpisem § 97 zákona č. 184/28 Sb. z. a n., praví, že má-li některá nemocenská pojišťovna za to, že pojištěnec přihlášený u jiné nemocenské pojišťovny má býti přihlášen správně u ní, může žádati politický úřad I. stolice, aby rozhodl o pojistné příslušnosti tohoto pojištěnce.

V tomto zák. ustanovení určitá slova »má býti přihlášen správně u ní« zachycují zcela jednoznačně stav praesentní a míří zřejmě k tomu cíli, aby přivodily přestup pojištěncův z členství u pojišťovny nepřislušné k pojišťovně příslušné; ale potom mohou dopadati jen na pojištěnce, jenž u nepřislušné pojišťovny dosud přihlášen jest, neboť jen o něm možno podle dikce zákona tvrditi, že má býti přihlášen u pojišťovny příslušné, nikoli též na pojištěnce, jenž u nepřislušné pojišťovny sice přihlášen byl, ale v době podání žádosti již přihlášen není, poněvadž o něm by bylo